

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput V. Magno studio Joanna incumbit spiritualibus exercitiis spiritus malignus eam persequitur; utiturque marito ejus atque aliis adjutoribus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

pallium retracta fuit. Respexit primum post tergum, an quis eam forte vocaret, ubi verò neminem vidit, pergebat destinatum profectui; at iterato per pallium retrorsum trahebatur, auditurque etiam dicentem quempiam; Quonam vadis? revertere, revertere, DEO namque in hoc proposito tuo minimè complacet. Respexit iterum retrò & animadvertit Divam Ursulam, cuius eod. die Natalis festo cultu agebatur, secum loqui. S. hæc Virgo tot milium Virginum ac Martyrum Dux, advenerat ad Venerabilem Virginem nostram edocendam, quo pacto ipsa etiam evadere Martyr posset. Idcirco vigore istarum eximiarum institutionum roborata, reversa est retrò, fortissimo concepto animi proposito, ad mortem usque marito convivendi, atque omnia constanter perpetiendi. Tentatio ista maritum suum deserendi, nec non retrocessio à proposito, fuit operatio Divinæ dilectionis; quæ una quidem ex parte pœnarum omne genus, crucem ac tormentorum perpeffionem suavam facilemque reddidit, altera verò parte crucem & dolores, quibus DEUS læditur, merito intolerabiles existimat. Quare simul ac Joanna nostra à scrupulo suo liberata fuit, quod nimirum intolerabili culpæ ponderi minimè subderetur, crucem salutiferam, pœnaeque ac cruciatus omnes constanter tolerare decrevit: tantaque etiam alacritate, atque animi acquiescentia ab hinc illos pertulit, ut cor eius ardenti amore & desiderio patiens, à se ipsò confirmaretur, atque cum

Davide diceret: O Domine, quam magna est multitudo dulcedinis in doloribus, qui tui causa perferuntur! Lætata sum pro diebus, quibus me propter te humiliasti, quibus anxiata & excruciatu fui.

CAPVT V.

Magno studio Ioanna incumbit spiritualibus exercitiis. Spiritus malignus eam persequitur; utiturque marito eius atque aliis adiutoribus.

DIYUS Evangelista Lucas ait: posteaquam Diabolus Christum Dominum nostrum tentasset in deserto, retrocessisse, aliudque commodius tempus occasionemque expectasse, ut iterato eum tentatione aggrediretur. Nescimus quidem an eum per se post hæc unquam tentarit; at vero crebro crebrius eum tentavit per suos filios, tales videlicet homines, qui sæpe numero peiores sunt ipso Dæmone. Eandem oppugnandi Soror Ioannæ rationem capitalis mortalium hostis inivit, dum ab ipsa per imitationem Divini sui magistri expugnatur. Ingressa tum fuerat annum circiter 33. beatæ suæ vitæ, cum maritus eius Mathias Ortizius apud Cathedralē Ecclesiā munus quoddam gerendum obtinuit, in quo reliquum vitæ suæ tempus tranquille & quiete duxit. Per id tempus degebat Ioanna domi, & vacabat partim operibus manuum, partim curæ rei economicæ ac marito inserviendi studio. Reliquo tem-

L 3. pore:

Sed divinitus re-
trahitur.

Confirma-
reque ma-
ritu atq;
omnia
mala fer-
re decer-
nit.

Dæmon
ad ten-
tandum
utitur
malis ho-
minibus.

pore secedebat in perangustum cubile pone culinam, aut vero ascende-
 bat in superiorem penum atque
 in abditis illis solitariisque locis, o-
 rationi se dedebat, & elevata spiri-
 tu, suavissima miscebat cum Divina
 maiestate colloquia, indeque per-
 petuos singularesque favores ac gra-
 tias excipiebat. Ante omnia tamen
 circumspēcta nostra conjux sollicitē
 obligationi sui statūs ex integro sa-
 tisfacere curabatur. Super hunc an-
 gularē lapidem collocavit omnia ex-
 ercitia suæ devotionis ac timoris dei,
 probè gnara, omnes omnino virtutes
 debere hoc in fundamento curæ, &
 adimpletionis obligationum sui sta-
 tus consistere, si non ad instar fatui
 quis velit super arenam ædificare.
 Quonam pacto, amabo, quisquam
 hominum queat placitum DEO
 exhibere obsequium, qui toto ante
 meridiano tempore in templo des-
 sideret, atque interea id, quod sta-
 tui suo obligatoria necessitate in-
 cumbit, haberet neglectui? Sæcularis
 non ad eum quo Religiosus, modum
 obstringitur, sed quilibet per accuratam
 sedulamque obligationum expletionem
 ad perfectionem pertinet. Intellexit
 istud probè Virgo nostra Ioanna, & sum-
 mæ perfectione adimplevit. Prima
 ei cura fuit suum opus manuale
 accurate peragere, suo marito in-
 servire, quæque status suus requi-
 reret, adimplere. Ad hunc igitur
 modum in luis sacris exercitiis tan-
 topere promovit Ioanna, ut ex ter-
 ræ filia ac muliere, Seraphino cœ-
 lesti haud dissimilis fieret. Vt ve-
 ro stygius hostis animadvertit,

*Exercitia-
 tionum
 spiritua-
 lium fun-
 damentum est
 satisfas-
 cere eis
 ad qua
 obliga-
 ris.*

quod Soror Ioanna velut splendi-
 dum lumen suæ perfectionis iuba-
 re admodum emicaret, neque ra-
 dios lucis eius ferre posset, quin
 imo etiam supra inferni flammās
 eorum ardorem sentiret, conatus
 est velut rabidus canis fulgorem ni-
 toremque istius lucis obscurare:
 sed omnia incassum fuere. Quā-
 dam vice cum eius maritus in Gra-
 phiario impendio occuparetur, as-
 cendit ad superiorem penum, ora-
 tionique se tradidit, in cubiculo,
 quod spinarum fascibus repletum
 erat, præclara hæc ei visa est occasio
 aliquid patiendi. Deponit ergo
 vestimenta sua, abjicit ac volutat
 sese nudo corpore, super illum spi-
 narum aggestum, ita ut totum cor-
 pus undique saucium suo sanguine
 tingeretur. Cruenta hæc patientia
 & generositas Ioannæ, hosti malig-
 no ad impatientiam irritamento
 & cū illis una etiam Ioanna arderet.
 DEUS verò illam in medio
 flammarum ignis uti tres pueros in
 fornace Babylonica protexit. Nam
 veluti voraces illæ flammæ ventus
 roris flans essent, ita eam ignis ne-
 que tetigit neque contristavit. Ma-
 ritus verò fumum odoratus, mox
 sursum accurrit; cumque conjugem
 illic conspēcta eius negligentia ig-
 nem illum succensum fuisse arbi-
 traretur, alapis in eam depluit, cal-
 cibus impetit; totque ei tantas pla-
 gas inflixit, ut à plantâ pedis ad ver-
 ticē usque capitis nō esset in ea sanitas.
 In istis atque consimilibus quam
 plurimis tormentis, quæ Dæmonis
 vafrities & nequitia quotidie adinve-
 nie-

*Ioanna
 se volu-
 tat in spi-
 nis.*

*Ignis à
 Dæmonis
 succensu
 marito
 superpe-
 nientie
 vapulas
 immansit.*

niebat, quorum numerus finem nullum habet, erat Joanna perinde fortis & constans, ac si sensu careret.

Hujuscemodi pœnarum & cruciatuum medio patientiam illius tanto nobiliter, majoreque triumpho coronari videbat Dæmon, victas nihilominus præbere manus detractans omnes & singulos Joannæ gressus pervigil observabat, si qua ratione eam incasum aut saltè titubationem impellere posset. Advenire per id tempus Burgum PP. Discalceati ad fundandum illic sibi Cænobium. Area illis obtigit proximè Sor. Joannæ domum. Et sicut Christi Sponsa, argumentosæ sollicitæque api similis, in cunctis hominibus flores virtutum sedulo ac attentè ad propriam animæ suæ hortum eis exornandum observabat, ità avidissimè, cum prædictis RR. PP. ad spiritualem animæ suæ profectum capiendum, familiaritatem affectabat. Quia verò etiam dictos Patres in omnibus quatenus liceret, imitari cupiebat; proposuit marito suo, quod si media sufficientia alendo pedestri servo, qui pro conditione sua, more Hispano, se comitetur, non suppetant, penuriam talem honesto pietatis titulo ac prætextu obtegere posse. Velle igitur se bonâ eius ventâ, Donatarum Carmelitarum habitu, grossâ nimirum grisei seu cinerei coloris panni tunica indui. Licere ei deinde sua vestimenta divendere, & pecuniam suis usibus vendicare. Videbatur hæc animi eius sententia marito percommoda; eaque propter

continuo in affectum deducta; Joannæque sese non habitu solum, verum & zelo, fervore ac spiritu Carmelitano convestivit. Nicolaus de Lyra asserit non casu, sed singulari providentia DEI factum, quod Eliseus, deciduo Eliæ pallio se amictisset, quo nimirum significaretur, eum non modò corporali vestimento Eliæ, sed verò etiam interiore veste animæ, videlicet spiritu eius indutum esse. Idem profus de nostra nupta Discalceatissa dicere possumus, quod scilicet singulari Divina dispositione Sor. joanna talem religiosum habitum induerit, ut conformitatem sui spiritus, cum Eliæ spiritu indicaret, quod nimirum ardentem zelum & spiritum Eliæ cum veste ipsa hereditatura Domino pararet plebem perfectam.

Tali cùm in schemate formaque Christus Dominus joannam conspexisset, apparuit ei cum cruce super humerum, aitque: Filia mea, nemo accendit lucernam, & ponit eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt (Matth. 5. v. 15.) ac proinde non ego te, tui solius causa, splendido charitatis meæ accendi lumine, ut lateas, sed ut luceas omnibus doctrinæ tuæ & exemplorum radiis. Quapropter voluntas mea est, ut quotidie Sacrosancto intersis Missæ Sacrificio, atque in hospitalibus, Nosocomiis ægrotos visites, ac à marito tuo hæc exequendi continuo licentiam expetas. Domine, respondit ancilla eius, non mihi illam concedet

Joanna
habitum
Donatarum
Discalceatarum
assumit.

R III
36

“der. Imo verò id faciet, respon-
 “dit iterum Dominus: pete eam
 “duntaxat ab illo. Et tamen semel
 “abnuat, instat tamen crebrius. In-
 “terea ego cor illius emolliam; vo-
 “luntas quippe mea est, ut in ope-
 “ribus charitatis te exerceas. Post-
 hac charissime Sponsæ suæ bene
 precatus Dominus evanuit. Ioanna
 verò instanissimè, uti Dominus
 præceperat, maritum precabatur,
 quò sibi venia illius liceret quotidie
 rei sacræ interesse. Negarat quidem
 initio, sed tandem tamen optatam
 facultatem impertit dicens: Abi,
 ut vis, veruntamen hac conditione,
 ut mox iterum domum redeas. Sin
 verò, caro sanè hoc tibi constabit.
 Ioanna Deo confisa, se ita facturam,
 neque momento uno placitis eius
 ac servitio defuturam recepit. Ob-
 tenta hac licentiâ, à medio no-
 ctis orationi se dedebat, surgente
 aurora ad sacram ædem mira-
 culosi crucifixi ad missam audi-
 endam egrediebatur, ab hac contem-
 dit ad hospitale divæ Virginis imma-
 culatæ conceptæ; tumque deposito
 pallio, agris illic decumbentibus
 matronis lectulam componebat,
 sordes egerebat, summâque dili-
 gentiâ putres earum artus & ulcera
 sine horrore tractabat & fovebat.
 Pio hoc charitatis exercitio perfun-
 cta, domum se conferebat, prius-
 quam lecto maritus eius exurgeret
 lentaculumque ei apparabat; dein-
 ceptis manuum operi intendens. Ut
 primum vero Vir eius domo est e-
 gressus, si forsitan in vico eius aut
 vicinia agrotantium quispiam repe-
 riendus erat, eum visendi solatium-

*Obtine-
 bat sa-
 cultatem
 Ioanna
 quotidie
 Missa au-
 dienda.*

*In Xen-
 dochio a
 gris in-
 servit.*

que impendendi gratiâ adibat. Hoc
 modo iuvabat inopes, solabatur af-
 flictos, curabat infirmos, DEO sibi
 auxiliante, eiusque solius causâ; sic
 ut nunquam exercitium istud inter-
 mitteret. Et quidem omnia ista,
 tantâ sedulitate, tantâ interiorisque
 recollectionis cum opere exteriori
 charitatis conformitate peragebat,
 ut zelus ac fervor spiritus eius, exi-
 mium splendorem, imo vigorem,
 animam ac vitam externis operibus,
 quæ erga proximos exercebat, su-
 perinduceret.

Sancta hæc pietatis opera Caco-
 dæmonem in rabiem egere, quæ ut
 impediret, duorum Sacerdotum sa-
 cularū opera utebatur, qui Matthiã
 Ortiz accesserunt admirabundi,
 quod Coniugi suæ à Xenodochio
 ad xenodochium commeandi,
 impura ac tabida morbidorum ul-
 cera confovendi, sordes ac purga-
 menta pauperum egerendi copiam
 faceret. Haudquaquam id eius æta-
 tis ac conditionis Dominæ conveni-
 re, ipsique procul dubio dedecori es-
 se existimationemque hoc factio
 eiusdem imminui, maiore cum re-
 putatione domi eam servaturum.
 O noxium consilium! Apparet in-
 terea Diva Catharina Senensis con-
 fortans Ioannam & dicens: Bono
 animo filia mea! Dæmon tibi more
 suo ludam adornavit, sed file mo-
 do & ser patienter. Hisce superve-
 nit maritus eius, ingressusque cu-
 biculum ceu furibundus Leo, se-
 quentia verba, propemodum irru-
 git. Bene est. Tu vaga percurtas
 urbem ab uno Nosocomio ad alter-
 rum in mei vilipendium, volitas Sor-
 des

*Dæmon
 id impe-
 dire ge-
 stit.*

*A marit-
 ea de
 causâ
 dicitur.*

des infirmorum egeris, & alia eiusmodi exerces. Si tibi talia opera conveniunt, me certe plurimum dedecent. Næ tu mihi lues, protinus igitur zonam utraque in extremitate aculeatis ferri laminis armatam solvit, eaque in medio correpta faciem & caput adeo immaniter cecidit, ut misera Ioanna unde quaque saucia, vultu tumida, suo sanguine tingetur. Nec his contentus, domo eam exturbavit, vociferans: Cito, cito foras, ne alioquin te per fenestram ejiciam, quo tanto ocysus extra domum fias. Afflictissima Ioanna nihil causata vel morata, accepto pallio, abiit ad collegium Societatis IESU, evocari curat R. P. Sarmiento, narratque illi omnia, quæ sibi evenère. Vir ille Sanctus plurimum ei compatiebatur, dum eam tam atrociter tractatam conspiceret, & postquam eius dispositione, Virgo quædam è numero pænitentium eius filiarum, vino ei faciem abluisset, toto die illam in templo servavit, pavit & solatus est: addens etiam ne animû desponderet, operave charitatis intermitteret, quæ DEO tantoperè essent accepta. Esse se illius in DEUM fiducie, fore ut Divina bonitas cor marito eius percèllat, iraque eius brevi pertransseat. Interim nox advenerat, & ille suavit IOANNÆ, ut rediret ad maritum suum: Consilium igitur eius secuta domum rediit. Cum verò in vicinia prope suas ædes esset, intellexit à proximè accolentibus ma-

ritum domi non esse. Quamobrem fidentius domum ingressa, suo se in cubiculo conclusit. Paulò post Maritus ipse domum rediit; ancillamque percontatur, an Domina sua domi esset. Quæ respondit, Ita Domine; est in conclavi suo, atque tam aspectu miserabilis, ut quodlibet cor Christianum, par sit eius commiseratione tangi. Et quid ora, dicent homines, qui eam intuebuntur, & quidem si causa eis innotescat? Prudens ratio ac iudicium magnam vim habet etiam in ore unius ancillæ. Matthias namque continuo mandat ei, ut vocet Dominam suam, ad cænam tecum sumendam. Descendit prompta fortis ac patiens nostra Martyr. Ubi verò dilaceratam eius faciem aspexit Matthias, ait ei: si protinus ad meam iussionem foras te proripuisses, haudquaquam hæc tibi fuerant eventura. Tacuit Ioanna, lætoque ac alacri vultu cum marito cænavit. A cæna cubile suum repetiit, ut DEUS solatii animum suum solaretur. Comparuère illic Divi Franciscus & Antonius, qui dixerunt ei. Bono animo Fidelia! Scito intueri nos per specuè calamitates tuas. Quare confortare in Domino. Omnia hæc fiunt Divina providentiâ ordinante, ac tibi depuratiorem præciosioremque coronam præparante. Tribulationes quidem debilitant corpus, purificant verò animam veluti fornax aurum.

M Iftis

Et domo
ejicitur.

Domum
reversa
cum ma-
to cenat.

A SS. in-
visitur &
conforta-
tur.

*Novam
tempesta-
tem ex-
citat in
eam De-
mon.*

Istis atque consimilibus Divinorum solatiorum auxiliorumque favoriis navigabat Virgo nostra velut elegans navicula feliciter, bonaque aurâ & vento Spiritus sancti usa placidè per amaros fluctus tribulationum suarum ferebatur. At ecce ex improvviso Tartarei Nepotuni operâ ingens procella ac turbo exortus est. Archi-Episcopus Burgensis & Præsidentis Castellæ Don Ferdinando de Azevedo, diligebât impense IOANNAM, seu ovium totius ovilis sui optimam. Dum itaque Reverendissimus iste Dominus Madritum profectus esset, præcepit familiaribus suis, ut certiores se redderent, qualiter Matthias Ortizius cum sua coniuge ageret. Scripserunt illi, pergere eum in ea excrucienda & affligenda. Clementissimus hic Præsul epistolam ad Matthiam Ortizium dedit, in quâ eum admonet emendationis in ista materia, quæ si non sequeretur, se illum aliis in exemplum castigaturam. Vigili ad omnia Dæmoni occasio hæc haud quaquam elapsa fuit. Instigavit is quendam, ut ad Matthiam Ortizium diceret, Causam cur ei Archi-Episcopus tam acriter scripsisset, esse solummodo quarimonias, quas Uxor sua scripto apud Archi-Episcopum de illo deposuisset. Non sibi tantum patientiæ indulgit Matthiæ furor & odium, ut verum indagaret. Sed illicò furore ardens ait suæ uxori. Quis tibi tantum ani-

morum fecit, ut auderes Archi-Episcopo scribere, eumque informare, an ego te bene maleve habeam ac tractem? Domine, respondet innocens ovicula, quo sine aut qua causa ego Archi-Episcopo scriberem? Sane id mihi nunquam venit in mentem. Dicebat veritatem; At verò ille nullam ei habebat fidem, sed soluto cingulo suo, utraque ferro armata extremitate atrociter ei caput ac faciem diverberabat, ita ut gravissimè convulserat in terram ceciderit. Hoc in statu visa (forte extremam tandem vim mortemque inferendi animo) in ventrem eius, stomachum pectusque insiliens, talique truculentia & immanitate pedibus calcavit ac pressit, ut vix vitæ vestigium superesset. Sanguis ex ore illi copiosè perfluebat, loquela eam destituit, diversaque accedebant lethalia symptomata, ita ut tota domus vicusque turbaretur. Confluebant vicini ad eam admodum pro ea solliciti, quidam Medicos accersiebant, alii Reverendi Patres IOANNAM à sancto Elisæo eius conscientia arbitrum. Medicus ubi adfuit, confestim ei venam aperiri & ventosas seu cucurbitas retrò ad occiput figi iussit. Sed nec hæc, nec alia ulla medicamenta tantum virium habuerunt, ut eam vel à mortuali illo statu eriperent, vel sibi sensusque restituerent; unde Medicus in angustiis versabatur. Maritus eius deducto

*Maritus
illam a-
trociter
converte-
ratam
pedibus
calcat.*

*Vnde illa
magna
parte
præmor-
tua sine
sensu in-
cui.*

ducto ore hiabar, mugiebatque velut taurus, nemoque erat, qui de vita eius non desperaret. Id ubi Confessarius eius conspexit, appropiavit, auri eius & dixit: Ora DEUM, Filia, ut tibi loquelæ usum restituat, atque hac è calamitate eripiat, ne fortè exinde marito tuo malum aliquod eveniat. O vim obedientiæ! Ut primum obediens spiritalis Filia & Virgo verba Curatoris animæ suæ exaudivit, è profundis animæ suæ ad DEUM Sanctosque suos Patronos clamavit, & protinus exaudita est pro sua humilitate & reverentia. Christus Dominus sua sanctissima Matre comitatus ei apparuit, & suavissimâ amabilissimâque voce ad eam ait: "Quid petis columba mea, dilecta mea, quid petis? Visne toto vitæ tuæ tempore pati, in contubernio & convictu istius hominis, qui cupiditate tenetur tibi vitam adimendi? Ità Domine, responde det ancilla eius: si tua est voluntas, ut patiar. O dulcissime Domine, quid oro, agam, cum tam parum patiar, quando pro sceleribus meis mille etiam infernos promerita sum? Generosa hæc & alacris IOANNÆ resignatio Christo Domino eiusque Sanctissimæ Matri summè accepta fuit, ob quam ei sanitatem contulere, & sanctissima sua benedictione munivere. Continuo ergò sibi plenè restituta, sana, vegeta & undique incolumis è solo surrexit, quam præsentem in suum

Oratoriolum deduxerunt. Advenit eo etiam Matthias maritus, & ab illa veniam petiit. Istud profecto ingens est præ aliis miraculum & manifesta operatio præsentis dexteræ Excelsi, quæ suum ad placitum corda mortalium versat, & immutat.

Insinitum & impossibile esset, omnia & singula percensere tormenta, quæ fortissima Herois ista totis ferè quadraginta tui Coniugii annis à marito suo perpessa est. Adductos hæctenus cruciatus compendio duntaxat reruli, ac velut digito intento ostendi, curiosoque Lectori iuxta paramiam ex ungue Leonem spectandam obtuli. Inexplicabilis pariter est magna & prope inaudita humilitas ac submissio, qua nostra patientissima Virgo IOANNA omnia ista tormenta pertulit. Est ergo, & erit, manebitque immarcescibilis ista illius humilitas corona eius Patientiæ. Audi, oro, benevole Lector, verba illius, quæ in ædificationem quidem nostram, illius verò decus honorumque cedunt. Possum ego, inquit illa, in veritate asseverare, quod quantumcunque male mecum ageret maritus meus (*Vita ipsius n. 57.*) & quæcunque mala mihi irrogaret, nunquam tamē arbitrata sum id eum sine causa agere, neque aliud ea in re cognoscere potui, quam quod illi longe plurimum ansam occasionemque

M 2

nemque

Sed à
Deo tota
mox un-
dig, sana
efficitur.

Quanta
demissio-
ne animi
tormenta
ista Ioan-
na pertu-
lerit.

"nemque præbuerim; neque prop-
 "terea unquam iram in eum conci-
 "pi aut fovi, sed mihi ipsi irasce-
 "bar. Et taliter se habuit, ut quo
 "peius me tractaret, eo maiore ur-
 "geret desiderio domum eius rever-
 "tendi, ab eoque veniam postu-
 "landi, quod faciebam ad pedes
 "eius me pronam abjiciendo. Si-
 "militerque ago cum omnibus,
 "quantumcunque mihi afflictio-
 "num malorumque inferant. Non
 "irascor eis: imò cupio magis cum
 "illis colloqui, & hoc assevero
 "per magnam DEI misericordiam,
 "& singularem gratiam Divinæ
 "ipsius maiestatis. Superfluum es-
 "set his vel verbum adjicere,
 "quandoquidem is velut vivis co-
 "loribus dilectam, puram, nitentemque
 "Sponsam depingit, nobisque
 "exhibet, de qua ipsius ma-
 "iestas ait (*Cant. 7. v. 17.*) quod
 "assimilata sit Palmæ, quæ quanto
 "magis premitur, tanto fortius,
 "celeriusque assurgit & attollitur.

*Erga ma-
 los mala
 inferen-
 tes, qui
 nos gere-
 re debea-
 mus ex-
 emplo Io-
 annæ.*

consumit, sed etiam quia vim suam
 & iram plus in sublimes atque ad
 Divina elevatos, fortesque quam
 debiles virium inopes animas ex-
 ferit. Et hæc est causa, cur alios
 isto, alios alio tentandi modo ag-
 grediatur. Alios ad peccandum
 alliciat, alios autem cruciet; quod
 debiles, qui sunt exiguæ virtutis,
 veteratoricè nititur decipere ac se-
 ducere, sive sub prætextu boni
 operis, sive delectatione volupta-
 tum transeuntium ac momenta-
 nearum, sive honoris & excellen-
 tiæ appetentiâ, aliisque compluri-
 bus fallendi modis, uti necessitate
 ac indigentia rerum temporalium,
 innumerisque huiusmodi. Tali il-
 le via modoque nititur debiles, fra-
 ctos, modicæque fidei à DEO a-
 vellere, sibi que ipsi subicere, dum
 nos testè ac fraudulentè placenti-
 bus, & ad exteriorem speciem blan-
 dis pulchritudinemque; mentientibus
 rebus alliciat, alios lucri spe, & au-
 ri sacrâ fame, cupidineque inquietat,
 alios ambitione, & loci celsio-
 ris dignitatumque præminentia in-
 escat, statuens illis ante oculos alio-
 rum hominum felicitatem, sicut;
 & proprias voluptates, & futuros
 successus prosperos huius vitæ. At
 verò magnos sanctos & amicos
 DEI, quales sancti Paulus & An-
 tonius erant, qui astutias artesque
 eius probè nôrunt, suggestiones
 que contemnunt, hos tales apertâ
 vi aggreditur, gravibus plagis &
 atrocibus tormentis afficit. Tali
 modo cum Heroïna Virgine nô-
 stra

*Car Da-
 mon a-
 lios alliciat
 blandis alios
 torquet.*

CAPVT VI.

*Virgo nupta pergit, in suis san-
 ctis exercitiis; quemadmo-
 dum & Dæmon in ea ten-
 randa, DEVS verò
 intruenda.*

NON abs re appellatur Caco-
 dæmon cæli fulgur, idque non
 solum, quod ardens illius fu-
 ror, quicquid attigerit, exurit &